

Ἀντώνης Φωσπέρης

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΜΕΝΕΙ

Αὐτὸ ποὺ μένει περισσότερο
Εἶναι αὐτὸ ποὺ φεύγει

Τὶς τρυφερὲς κινήσεις παίρνει ὁ καιρὸς¹⁾
Τοὺς στεναγμοὺς ἢ ἀπόσταση

Κῆ μνήμη, φεγγαρίσια, ἀκίνητη,
Μὲ τὸ χοντρό, ἀκανόνιστο κεφάλι.

ΠΟΥ ΕΙΣ' ΕΣΥ

Τῇ νύχτα —σκέφτομαι—
Ποὺ οἱ λέξεις λειώνουν
Κοὶ φονικὲς ἰδέες λάμνουνε στὸν ὕπνο σου
Βαθιά
Τῇ νύχτα —σκέφτομαι—
Τὸ οὐράνιο ξεφουσκώνοντας μπαλόνι
Ἐσὺ
Ποῦ εἶσ' εἶσὺ
—Μὲ τι τεράστιες ἀπλωτὲς διασχίζοντας—
Ποῦ εἶσ' εἶσὺ
—Χαμιένη φοβισμένη αὐθύπαρχτη— :

Κάτω ἀπ' τὰ δέντρα τῶν ὄνειρων,
Ἡ τῶν λέξεων ;

ΠΡΩΤΟ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟ

Γυρνώντας
μὲ κόρνες καὶ μὲ τύμπανα
Σφυρίζοντας μὲ στίχους καὶ μὲ λέξεις
—Ἄ!—
Οἱ ποιητὲς τὰ ὀδικὰ πτηνὰ
Στὶς πόλεις ποὺ βουλιάζουνε
Στὶς πόλεις ποὺ φυτρῶσαν πάνω ἐκεῖ
Ποὺ λειώσανε
Τὰ πράγματα
Κοὶ ἀνθρώποι.

(Ὁ χρόνος ἐλικόπτερο
Ὁ χρόνος βλήμα σὲ πιστόλι αὐτοκτόνου
Ὁ χρόνος σφίγγα καὶ δικέφαλος φαλλός) .

Ἄκου λοιπόν
Μέσα στὰ κύτταρα ποὺ κύματα καὶ ἀνέμοι
μὲς στὸ κεφάλι σου ποὺ ἀντέγες καὶ θυμοί.
Ἄκου λοιπόν